

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Hermes Theologicvs, Id est Synopsis totius Theologiæ, perspicuè, doctè, subtiliter, ac breviter discussa

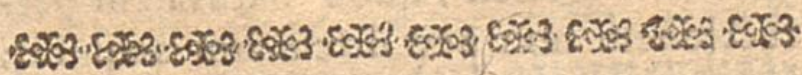
Et In octo Partes ... distincta ...

De Angelis Actibvs humanis, & Legibus

Vindalium, 1646

Cap. IX. De merito Angelorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38834

CAPVT IX.

De merito Angelorum.

CONCLUSIO I.

Angelus beatus suam beatitudinem meruit.) Hoc probat S. Doct. eadem q. art. 4. tum ex Apocal. 21. vbi dicitur, quod mensura Angeli in illa cœlesti Hierusalem est mensura hominis, sed homo ad beatitudinem pertingere non potest sine merito, ergo neque Angelus: tum quia Angelus aut habet beatitudinem, quia est ei naturalis, aut eam consequitur per naturalem suam operationem, aut ex merito; at primum dici non potest, quia naturaliter esse beatum conuenit soli Deo, in quo idem est esse, & beatum esse, nec secundum, quia beatitudo excedit vires naturæ: ergo tertium verum est, nempe beatitudinem Angelo per meritum competere.

Nota r. ex art. 5. Angelum statim post unum actum meriti beatitudinem habuisse; quia gratia perficit naturam secundum modum naturæ. Est autem hoc proprium

naturæ Angelicæ, quòd naturalem perfectionem non per discursum acquirat, sed statim per naturam habeat: sicut autem ex sua natura Angelus habet ordinem ad perfectionem naturalem, ita ex merito habet ordinem ad gloriam & ita statim post meritum consecutus est gloriam; cùmque per vnicum actum possit mereri, sequitur quòd statim post vnum actum charitate formatum, beatus fuit.

Hæc sententia est difficilis quatenus docet, motam qua Angeli fuerunt viatores, non durasse nisi per vnicum instans: siquidem etiam mali fuerunt creati in gratia, & ad eam per bonos actus se disposuerunt, non secus ac boni, per peccatum verò exciderunt à gratia; atqui prædicti actus boni non potuerunt esse simul, & in eodem instanti cum actu peccati; quare necesse est via malorum Angelorum, saltem per breuissimum aliquod tempus durauerit. Et idem dicendum de via bonorum; cùm nulla sit ratio cur boni beatitudinem adepti sint, priusquàm mali æternis suppliciis addicti fuerint.

Nota 2. ex art. 6. Angelos consequutos esse gratiam, & gloriam secundum quantitatem suorum naturalium, quod probatur 1. ex parte Dei. Nam Deus condidit per suam sapientiam, naturam An-

gelicam secundum diuersos gradus, & ipsam ordinauit ad beatitudinem; ergo & diuersos gradus eiusdem naturæ ordinauit ad diuersos gradus gratiæ & gloriæ: sicut enim ædificator construens domum, ex hoc quòd aliquos lapides pulchrius & decentius aptat, videtur eos ad honoratiorem partem domus ordinare; sic etiam videtur, quòd Deus Angelos quos altioris naturæ fecit, ad maiora gratiarum dona & ampliorem beatitudinem ordinauerit.

Secundò ex parte ipsius Angeli. Nam Angeli supposito gratiæ auxilio, iuxta dicta in præcedenti conclusione, toto conatu in Deum feruantur, quia non componuntur ex diuersis naturis, quarum vna impetum alterius retardet, vt fit in nobis; ergo qui meliorem habent naturam, & virtutem, efficiuntur ferantur in Deum: at secundum intentionem conuersionis in Deum, datur maior gratia, & gloria etiam in hominibus: ergo Angeli qui nobiliorrem habuerunt naturam, maiorem habuerunt gradum gratiæ, vel gloriæ & sic secundum gradum naturæ, datur gradus gratiæ, vel gloriæ.

CONCLUSIO II. In Angelis beatis remanet cognitio, & dilectio naturalis, illi tamen peccare nequeunt, vel

in beatitudine proficere.) Primam partem probat S. Doctor art. 7. quia sicut se habent principia operationum ad inuicem, ita se habent & operationes ipsæ. Manifestum est autem, quod natura ad beatitudinem comparatur, sicut primum ad secundum, quia beatitudo naturæ additur: Semper autem oportet saluari primum in secundo, vnde oportet vt natura saluetur, in beatitudine; & similiter actus naturæ in actu beatitudinis.

Secundam probat art. 8. quia beatitudo Angelorum in eo consistit, quod per essentiam vident Deum: essentia autem Dei est ipsa essentia bonitatis, vnde hoc modo se habet Angelus videns Deum, ad ipsum, sicut se habet quicumque non videns Deum, ad communem rationem boni. Impossibile est autem quòd aliquis quidquam velit vel operetur, nisi attendens ad bonum, vel quod velit diuertere à bono, in quantum eiusmodi: Angelus igitur beatus non potest velle, vel agere nisi attendens ad Deum: sic autem volens, vel agens non potest peccare; vnde Angelus beatus nullo modo peccare potest.

Tertiam probat art. 9. tum quia mereri & proficere pertinet ad statum viæ; Angeli autem beati non sunt viatores, sed

comprehensores; tum quia sic vnaquæque creatura rationalis à Deo produci-
tur ad finem beatitudinis, vt etiam ad
determinatum beatitudinis gradum ex
prædestinatione Dei perducatur; vnde
consequuto illo gradu, ad altio-
rem transire non potest.

Nota 1. ex responsione ad 3 posse au-
geri Angelorum gaudium; de salute eorū
qui per eorum ministerium saluantur,
iuxta illud Lucæ 15. Gaudium est An-
gelis Dei, super vno peccatore poenitentiam
agente. 2. hoc gaudium ad præmium
accidentale pertinere, quod quidem au-
geri potest vsque ad diem iudicij. 3. An-
gelos non mereri propriè eiusmodi gau-
dium, sed potius illud acquirere ex vir-
tute beatitudinis; quia beatus nullo mo-
do mereri potest, nisi simul sit viator &
comprehensor, vt fuit Christus.